

Arrest

nr. 294 188 van 15 september 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANDERHAEGEN
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 september 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 september 2023 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANDERHAEGEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 12 juni 2023 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker op 12 mei 2023 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Oostenrijkse overheden.

Op 20 juni 2023 wordt verzoeker gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

De Belgische overheden richten op 20 juni 2023 een verzoek tot terugname aan de Oostenrijkse overheden op grond van artikel 18, lid 1, b) van de Dublin III-verordening.

De Oostenrijkse overheden stemden op 21 juni 2023 in met het verzoek tot terugname.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 5 juli 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 6 september 2023 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de bestreden akte.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de Raad geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van de vordering in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij

binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Nu vaststaat dat verzoeker is vastgehouden met het oog op een overdracht aan Oostenrijk en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van het bestreden overdrachtsbesluit te worden aangenomen.

Verweerder betwist dit ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het prima facie-karakter ervan. Het prima facie-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief.

Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval.

In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel en zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het proportionaliteitsbeginsel en van zorgvuldigheidsbeginsel. Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“Eerste onderdeel. De bestreden beslissing vormt de tenuitvoerlegging van de beslissing van 5 juli 2023, waarbij verwerende partij verzoekers verblijf weigert omwille van het feit dat zij Oostenrijk verantwoordelijk acht voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Deze beslissing dient echter opgeschort en vernietigd te worden, gelet op de middelen die worden uiteengezet in het verzoekschrift van 7 augustus 2023, waarvan de behandeling zonder verwijl wordt gevorderd door middel van een vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 stelt als volgt: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of

zijn gemachtigde rekening met 6 het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” De minister of zijn gemachtigde voldoet aan deze verplichting wanneer hij een antwoord biedt op de argumenten die aangehaald worden in een aanvraag tot machtiging van verblijf en zijn weigering om hieraan gevolg te geven gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten. Enkel wanneer de weigeringsbeslissing zelf het legaliteitsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur naleeft, kan aan de verplichting vooropgesteld door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voldaan worden. Om deze reden leidt de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf tot de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten dat hiermee gepaard gaat. In casu diende verzoeker een verzoekschrift tot annulatie en schorsing in van de beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 26quater), waarbij hij een middel inroept afgeleid uit de schending van: - artikel 3 EVRM; - artikelen 1 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna “EUHandvest”); - artikelen 3(2), tweede en derde lid en 17 van de Dublin III-verordening; - de materiële motiveringsplicht; - het zorgvuldigheidsbeginsel; - de manifeste beoordelingsfout. Via een vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ingediend bij afzonderlijke akte, vordert verzoeker de behandeling bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering tot schorsing van het verzoekschrift van 7 augustus 2023. Indien deze schorsing wordt toegekend, dient vastgesteld te worden dat verwerende partij opnieuw moet voldoen aan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de situatie van verzoeker dient te onderzoeken vooraleer er een verwijderingsbeslissing wordt genomen. De bestreden beslissing mag niet genomen worden vooraleer dergelijk onderzoek plaatsvindt. In dit geval dient ook de beslissing die aangevochten wordt door middel van huidig verzoekschrift vernietigd te worden omwille van een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Het middel is ernstig en rechtvaardigt de schorsing van de bestreden beslissing.

Tweede onderdeel De uitvoering van de bestreden beslissing zou een schending van artikel 3 EVRM teweegbrengen. In het verzoekschrift van 7 augustus 2023 wordt informatie aangehaald waaruit blijkt dat de verzoeken om internationale bescherming voor Afghaanse onderdanen, zoals verzoeker, niet op adequate wijze worden onderzocht, wat leidt tot een mogelijke schending van het non-refoulement beginsel en van artikels 2 en 3 EVRM. 7 Eveneens wordt in het verzoekschrift aangetoond dat verzoeken om internationale bescherming in Oostenrijk niet op adequate wijze onderzocht en beoordeeld worden. Dit is onder meer het gevolg van discriminatie en willekeur wat betreft toegang tot juridische bijstand, een gebrek aan goede tolken waardoor de verklaringen van verzoekers om internationale bescherming niet correct genoteerd worden – en dus ook niet correct beoordeeld worden – en een onderzoek van asiëldossiers in de beroepsfase door rechters die weinig of geen expertise hebben in dit soort zaken, wat opnieuw leidt tot willekeur en een weinig adequate behandeling van de verzoeken, en dus tot een mogelijke schending van het beginsel van nonrefoulement. Er is ook sprake van discriminatie op de arbeidsmarkt, zoals eveneens wordt aangehaald in het verzoekschrift van 7 augustus 2023, waardoor verzoekers om internationale bescherming amper werk kunnen vinden en bijgevolg volledig afhankelijk zijn van de hulp die zij krijgen van de Oostenrijkse overheid. Indien deze hulp tekortschiet of om welke reden dan ook stopgezet wordt, is het voor verzoekers om internationale bescherming onmogelijk om te voorzien in hun basisbehoeften, wat opnieuw leidt tot een schending van artikel 3 EVRM. Eveneens is verzoeker in het verleden reeds slachtoffer geweest van onmenselijke en vernederende behandelingen in Oostenrijk, waarbij hij geslagen werd door de Oostenrijkse politie en vervolgens gedurende 24 uur gedetineerd werd zonder toegang tot voedsel of water. Deze behandelingen bevestigen de vijandige houding van de Oostenrijkse autoriteiten ten opzichte van vreemdelingen alsook het risico op nieuwe onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM, moest verzoeker moeten terugkeren naar Oostenrijk. Derde onderdeel Op geen enkel moment wordt in de bestreden beslissing rekening gehouden met het verzoekschrift van 7 augustus 2023 tegen de bijlage 26quater die aan verzoeker werd afgeleverd. Hier wordt in de bestreden beslissing zelfs niet naar verwezen, terwijl redelijkerwijze verwacht kan worden dat verwerende partij hiervan op de hoogte was. De bestreden beslissing biedt geen antwoord op de middelen die aangevoerd werden in het verzoekschrift van 7 augustus 2023. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding impliceert dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 7 november 2011, nr. 216.180). Dit is manifest niet het geval, aangezien de bestreden beslissing op geen enkele manier rekening houdt met het hangende beroep tot schorsing en vernietiging tegen de bijlage 26quater.

8 Vierde onderdeel Verzoeker meent dat hem in ieder geval recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 EVRM ontnomen werd. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou ervoor zorgen dat verzoeker niet zou kunnen genieten van een daadwerkelijk rechtsmiddel, aangezien hij bij terugkeer naar Oostenrijk zijn belang zou verliezen in deze procedure, zonder dat Uw Raad op de

middelen zou kunnen antwoorden die vervat zijn in het verzoekschrift dat hij ingediend heeft tegen de bijlage 26quater. Verzoeker zal in geval van terugkeer naar Oostenrijk onderworpen worden aan onmenselijke en vernederende omstandigheden, waardoor de risico's die aangehaald werden in het beroep van 7 augustus 2023 zich zouden realiseren, met een verlies van belang in de beroepsprocedure tegen de bijlage 26quater tot gevolg. De bestreden beslissing schendt dan ook de artikelen 3 juncto artikel 62 van de Vreemdelingenwet, evenals de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en artikel 13 EVRM."

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn middel waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zij vermeldt zowel de juridische grondslag waarop ze zich baseert, als de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag liggen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt prima facie niet aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu vermeldt de bestreden beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen.

De Raad stelt echter vast dat niettegenstaande verzoeker de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aanvoert, hij in de bespreking van zijn middel nergens uiteenzet waarom hij deze bepalingen geschonden acht.

In zoverre verzoeker hiermee doelt op de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat verzoeker dit niet op dienstige wijze kan aanvoeren. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van een bepaling uit de Terugkeerrichtlijn, meer bepaald van artikel 5. Thans kadert de bestreden beslissing echter in de Dublin III-verordening. Het eerste onderdeel kan om deze reden niet worden aangenomen.

Voorts voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker verwijst hierbij naar de vordering tot schorsing die hij heeft ingediend tegen de beslissing tot weigering van verblijf.

Dienaangaande merkt de Raad op dat de vordering tot schorsing bij voorlopige maatregelen werd onderzocht en dat de Raad van oordeel is dat de overdracht van verzoeker aan Oostenrijk geen schending van artikel 3 van het EVRM met zich meebrengt. Het tweede onderdeel van het middel is niet ernstig.

In een derde onderdeel van het middel hekelt verzoeker het gegeven dat de bestreden beslissing geen melding maakt van de beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 26quater) van 5 juli 2023.

Verzoeker kan op dit punt niet worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk vermeld "*de betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd*". Ook verder wordt vermeldt "*betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 05/07/2023 die hem betekend werd op 06/07/2023*".

Dat de bestreden beslissing geen antwoord biedt op de middelen die werden uiteengezet in het verzoekschrift van 7 augustus 2023 is normaal. Dit verzoekschrift werd ingediend bij de Raad en het is de Raad die deze vordering dient te beoordelen, niet verweerder. Verweerder heeft reeds een standpunt ingenomen. Ook het derde onderdeel is niet ernstig.

In een vierde onderdeel stelt verzoeker dat hem een daadwerkelijk rechtsmiddel ontnomen wordt; ook hier kan hij niet gevolgd worden. De Raad heeft wel degelijk de vordering tot schorsing ingediend tegen de bijlage 26quater van 5 juli 2023 onderzocht. Het vierde middel is niet ernstig.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU